

Vi have ingen Oplysninger om denne Sag. Jeg tvivler ikke om, at naar den ærede Minister siger, at det kniber at undvære disse Penge, saa er det subjektivt rigtigt; men vi maa forlange, ikke at den ærede Udenrigsminister er overbevist derom, men virkelige Oplysninger om denne Sag. Jeg beklager, at vi med Hensyn til dette Punkt ere saa lidt oplyste baade af Udvalgets Forhandlinger og Betænkningen, som Tilfældet er, om, hvorvidt det er vanskeligt for Udenrigsministeren at faa disse Poster besatte. Vi vide aldeles intet uden af en kort Bemærkning, som foreligger fra i Fjor af den daværende Udenrigsminister, og jeg skal gøre opmærksom paa, at det er ikke tilstrækkeligt Grundlag for Afstemningen her. Hvorvidt Udvalget har haft Oplysninger, ved jeg ikke, men hvis Udvalget har haft dem, saa har det skjult dem meget omhyggeligt for Tinget. Jeg skal i øvrigt give Udvalgets Formand Ret i, at naar vi overhovedet skulle udsende Konsuler, saa er det meget rigtigt, at de Lønninger, der her er Tale om, sikkert ikke ere for høje. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at selve Lønnen ikke er det Tal, man skal manøvrere med; man maa være opmærksom paa, at foruden Lønnen er der ansat 4000—8000 Kr., saa vidt jeg husker, i Opholdspenge, og yderligere kunne Konsulerne faa indtil 2000 Kr. i Kontorholdsgodtgørelse. Altsaa kan hele Indtægten stige til 16,000 Kr., eller, naar man ikke regner de 2000 Kr. med, da Kontorholdsgodtgørelsen jo er noget, Konsulerne ikke selv have nogen Fornøjelse af, til 14,000 Kr. Men jeg skal for øvrigt ikke paastaa at en saadan Løn er for stor i Forhold til de Poster. Jeg er tværtimod af den Mening, at det selv for en saadan Løn vil være vanskeligt at faa disse Poster besatte paa en, om jeg saa maa sige, værdig Maade, og det er jo den Mening, at man derved skal skaffe en Repræsentation i Udlandet. Forholdet er jo det, at vi til Konsuler vel tør siges at have nogle af de dygtigste Mænd, der findes i Handelsstanden. Gennemgaaende tør det vel siges, at de, der søge Konsulatposterne, ere Folk, der høre til de mest ansætte, ikke blot i økonomisk Henseende for deres Virksomhed, men ogsaa socialt set. Jeg tvivler om, at det vil være let at faa Erstatning for dem, selv om man gaar til de her foreslaaede Lønninger.

Udenrigsministeren (Medhj. Thott): Jeg har ikke villet blande mig i denne, om jeg saa maa sige, mere akademiske Debat, der har været ført mellem flere ærede Medlemmer om Forstaaelse af nogle Tal; men naar

det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, søgte at referere til Udenrigsministeren, som om Udenrigsministeren skulde have været tilfreds med det Beløb, der tidligere har været givet, maa jeg meget bestemt protestere. Naar jeg overhovedet har forelagt en Konsulatlov her i Aar, er det just, fordi de Beløb, der tidligere have været givne som Konsulatindtægter, have været saa smaa og utilstrækkelige paa Grund af den Forringelse, der har fundet Sted ved Loven af 1888, at jeg har fundet mig foranlediget til at komme med Forslag i den Retning. Jeg ser derfor ikke rettere end, at hele den Bevisførelse, som den ærede Ordfører for Udvalget bragte frem, er ganske berettiget. Jeg ser ikke rettere end, at det, som man maa stille sig paa, er det Krav, som Administrationen nødvendig maa have, for at kunne føre denne Sag videre, og det Krav har jo ganske sikkert været den tidligere Konsulatsgift plus den Indemnitet, der er givet i en Række af Aar. Det ærede Medlem siger, at man kunde have ønsket at se dette bevist, at Konsulatsgifterne ikke vare tilstrækkelige. Det er meget vanskeligt at levere et fuldstændig juridisk Bevis for, at de ere utilstrækkelige. Det vilde være kommet frem med Tiden, naar vi ikke længere kunde faa Konsulatposterne saa godt besatte, som det er Ihttedes indtil Dato, og som det ærede Medlem jo indrømmede, at vi have haft dem besatte indtil Dato. Der viser sig imidlertid allerede betænkkelige Tegns, Vanskeligheder for os, derved, at vore alldygtigste Konsuler klage over, at de have alt for store ligefrem pekuniære Tab ved at være Konsuler, saa at det er nødvendigt for at beholde det gode Konsulatkorps, som vi i dette Øjeblik have, at gaa den Vej, som her er foreslaaet.

Korsgaard: Det er selvfølgelig, at jeg ikke har bestyldt den højere de nuværende Udenrigsminister for at være tilfreds med de 30,000 Kr.; det var derimod hans Forgænger, der i Landstinget, hvor man netop satte denne Begrænsning ind, at de 30,000 Kr. kun maatte udbetales i 3 Aar, erklærede, at han vel helst havde beholdt denne Erstatning for bestandig, men han sagde: „jeg nærer Haab om, at Konsulerne ville faa nogen Erstatning ved den livligere Skibsfart“, og han søjede til: „jeg haaber ikke, at der skal blive Mangel paa gode Kræfter til at besætte Posterne paa de forskellige Pladser paa en passende Maade, naar vi komme dertil“. Endnu bestemtere Løbe Udtalelserne fra de handelskyndige Folk, der sad i Landstinget, og som havde Ordet om denne Sag. En af de betydelige Røbmænd,